

Qüestió de sous

Els lectors ens perdonaran la imitació fàcil del títol de Fuster per parlar d'un fet tan efímer com una vaga de 24 hores, però no hem pogut evitar-ho, perquè al voltant de la vaga del pròxim dia 11, més que una qüestió de sous —com tocaria— s'ha suscitat una autèntica “qüestió de noms”. Els sindicats parlen d'una “vaga general”, mentre que Felipe González ha puntualitzat que es tracta només d'una “aturada”. Sembla que uns vulguin donar-hi més importància i uns altres no tanta.

Per ser rigorosos, la vaga de 24 hores dels serveis públics que han convocat els sindicats, no és una vaga general, sinó una vaga de funcionaris i de tots els afectats per la congelació de salaris de l'any que ve. Els treballadors d'empreses privades, per exemple, no estan convocats a fer vaga, però sí que ho estan els de les empreses públiques. En la convocatòria, els sindicats destaquen la defensa del sector públic, ara fortament qüestionat per les polítiques econòmiques dels governs europeus, però si no fos per la congelació de salaris de l'any que ve —no ens enganyem— no hi hauria vaga.

Les diferències entre els sindicats i el govern espanyol i la situació política no justificarien la convocatòria d'una autèntica vaga general. Com ja vam escriure el juliol passat, una mobilització a tot o res contra la política del govern Aznar no entra de moment en els plantejaments dels líders sindicals, que han aconseguit pactes sorprenents amb el govern del Partit Popular, com ara la reforma de les pensions o el pla d'ocupació rural d'Andalusia i Extremadura.

De tota manera, no s'ha de treure importància a la vaga convocada per al dia 11. Al contrari, en té i molta. En un primer moment va semblar que les protestes sindicals contra la congelació de salaris no arribarien tan lluny, però en les últimes setmanes han passat coses significatives, com la gran participació en les manifestacions de funcionaris de Madrid i Barcelona, que han fet que les cúpules de Comissions Obreres i UGT hagin endurit les posicions en contra de la congelació salarial.

El mateix Cándido Méndez deia l'altre dia: “no fem la vaga per gust, sinó perquè no se'ns deixa cap altra alternativa”, i es lamentava que a la Moncloa no hagin sabut negociar una “sortida raonable” al problema.

Qüestió de noms al marge, la vaga del dia 11 és en realitat la primera confrontació important entre els sindicats i el govern popular, el primer pols entre Antonio Gutiérrez i Cándido Méndez, d'una banda, i José María Aznar i Rodrigo Rato, d'una altra. Un pols en què, de moment, Felipe González i Jordi Pujol fan hàbilment

d'espectadors. Felipe dient que si blanc, que si negre, que si gris, i Pujol mirant de pagar de la manera menys cara possible el suport a la política del govern Aznar (la setmana passada, el convergent Joaquim Molins va donar un copet a l'esquena als funcionaris dient, amb to comprensiu, que en qüestió de salaris “els últims anys l'estat ha tractat pitjor els funcionaris que els empresaris privats als seus treballadors”).

En aquest primer pols important entre sindicats i govern espanyol, les dues parts s'hi juguen moltes coses. L'augment salarial per als funcionaris és la menys important. El que està en joc realment és el model de reforma laboral que vol fer el PP: si l'opinió pública valora la vaga com un èxit dels sindi-

cats, el govern Aznar tindrà les coses més difícils per imposar l'abaratiment de l'acomiadament. En canvi, si els sindicats no arrenquen cap concessió del govern després d'haver aturat els serveis públics durant 24 hores, els costarà molt parar la reforma laboral que la patronal reclama al govern popular.

Vet aquí per què, paral·lelament al conflicte dels funcionaris, tant sindicats com patronal i govern continuen la negociació de la reforma, dient-ne ara una de freda i ara una de calenta. Ningú vol tancar la porta a una solució negociada dels problemes del mercat de treball. Gutiérrez i Méndez no poden passar-se tota la legislatura enfrontats al govern de Madrid (encara queden més de tres anys per a les pròximes eleccions, si no s'avancen). I Aznar tampoc vol guerra, perquè sense pau social perdria les esperances de tornar a guanyar les eleccions. ■

JORDI FORTUNY

“Si els sindicats no arrenquen cap concessió del govern després d'aturar els serveis públics 24 hores, els costarà molt parar la reforma laboral.”